

Digitales Brandenburg

hosted by Universitätsbibliothek Potsdam

Machsor

die sämmtlichen Festgebete der Israeliten ; mit bestgeordnetem Texte
und deutscher Uebersetzung

Für den zweiten Tag des Neujahrsfestes

Stern, Salomo Gottlieb

Wien, 1897

גילשת רדס

[urn:nbn:de:kobv:517-vlib-12180](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:kobv:517-vlib-12180)

ועל כלם יתברך ויתרומם שמך מלכנו תמיד לעולם ועד:

וכתוב לחיים טובים כל בני בריתך:

וכל החיים יודוך סלה. ויהללו את שמך באמת. האל
ישועתנו ועזרתנו סלה: ברוך אתה יי הטוב שמך ולך נאה
להודות:

שלום רב על ישראל עמך תשים לעולם כי אתה הוא
מלך אדון לכל השלום. וטוב בעיניך לברך את עמך ישראל
בכל עת ובכל שעה בשלומך:

בספר חיים ברכה ושלום ופרנסה טובה
נזכר ונכתב לפניך אנחנו וכל עמך בית ישראל
לחיים טובים ולשלום: ברוך אתה יי עשה השלום:

אלהי נצור. יהי רצון וכו'

אבינו מלכנו. קדיש תתקבל. עלינו.

An einem Freitage wird קדיש תתקבל nicht gebetet, sondern nach wie an jedem andern Freitage לכו נרננה und das Abendgebet für Sabbath gebetet. Jedoch במה מדליקין wird nicht gesagt.

סדר תשליך

Wenn der erste Tag des Neujahrfestes am Sabbath fällt, geht man am zweiten Tag nach dem Mincha-Gebet zu einem Bache oder Teiche und sagt dieses.

מי אל כמוך נשא עון ועובר על פשע
לשארית נחלתו לא החזיק לעד אפו כי חפץ חסד
היא: ישוב ירחמנו יכבוש עונותינו ותשליך
במצולות ים כל חטאתם: וכך חטאת עמך בית
ישראל תשליך במקום אשר לא יזכרו ולא יפקדו
ולא יעלו על לב לעולם: תתן אמת ליעקב חסד
לאברהם אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם:

*) Die Uebersetzung siehe beim ersten Tag.

שיר היחוד ליום ראשון בשבוע

מן אשירה ואזמרה לאלהי בעודי. האלהים הרועה אותי מעודי:
 קהל עד היום הנה החזקת בידי. חיים וחסד עשית עמדי:
 מן ברוך יי וברוך שם כבודו. כי על עבדו הפליא חסדו:
 קהל לאלהי מרום במה אקדם. ובמה אכף לאלהי קדם:
 מן אלו הרים למערכה. וכל עצי לבנון בכל ערוכה:
 קהל ואם כל בהמות וחיות קרוצים. נתחיים ערוכים על העצים:
 מן אף זיוות מזבח מבוסים. דם בפנים לים ומכסים:
 קהל וכחול סלת דשן ושמן. כלול ברבבות נחלי שמן:
 מן ולאזברה לבונה וסמים. ולקטרת כל ראשי בשמים:
 קהל ואלו גרות על המנורות. יהיו מאירות בשני המאורות:
 מן ובהרי אל לחם הפנים. על שלחנות ערוכים בפנים:
 קהל ויין במטר השמים. ושכר לגסך בעינות מים:
 מן ואלו כל בני אדם בהנים. ולוים משחרים בכנף רננים:
 קהל וכל עצי עדן וכל עצי יערים. בנורות ונבלים ושירים:
 מן וכל בני אלהים בקול הרועתם. והכוכים מפסלוחם:
 קהל וכל הלבנון וחיה כלו. אין די בער ואין די עולה:

Lieder an die Einheit Gottes.

Erster Tag.

Singen, spielen will ich meinem Gotte immerdar, dem Gotte, der, seit ich bin, mich
 gepflegt und bis heute meine Hand gestützt, Leben, Schuld mir zugetheilt.
 Gebenedeit sei Gott, gebenedeit der Name seiner Majestät, denn wunderbar gnädig
 ist er seinem Knechte. O! womit mich vorbereiten vor dem Allerhabensten, womit mich
 unterwerfen dem Gotte, von der Vorzeit her?
 Denn, könnten die Berge Opferstätten, Libanons Bäume alle zugerichtet werden;
 würde alles Vieh, Gewild zerhauet auf dem Holzstoß hingereihet;
 Und der Altäre Winkel, bluttriefend wie Meeresfluthen überströmen; wie Sand so
 viel, das feinste Mehl, saftvoll und fett, mit Myriaden Delbächen angelnetet;
 Und Weihrauch, Spezereien, duftend aufsteigen, zum Rauchwert alle edlen Gewürze
 dienen; und die Lichter auf den Leuchtern wie Sonne und Mond Helle verbreiten;
 Bis die höchsten Gebirge, das Schaubrod im Heiligthum auf den Tischen empor-
 ragen; Wein, dem Regen des Himmels gleich, hinfließen, Wein zum Trankopfer
 wie Wasserquellen;
 Und wären alle Menschenkinder Priester, Leviten, singend der Hymnen Höchsten, und
 alle Bäume Edens, und aller Wälder, Gehölze, Harfen, Cymbeln und
 Saitenspiel;
 Und wenn alle Engel jubelnd Stimmen erheben, alle Sterne aus ihren Bahnen;
 der ganze Libanon hoch auflodere, weil nicht genug des Feuers, des Opfers
 wäre. —

מן הן ככל אלה אין די לעבוד. ואין די לקדם לאל הכבוד:
 קהל כי נקבדת מאד מלכנו. ובמה נפק לאדוננו:
 מן אמנם לא יוכלו כבדה. כל חי. אף כי אני עבדה:
 קהל ואני נבזה וחדל אישים. נמאם בעיני ושפל אנשים:
 מן ואין לעבדה כל. לכבדה. להשיב לה גמול על חסדיה:
 קהל כי הרבית טובות אלי. כי הגדלת חסדיה עלי:
 מן ורב שלומים לה חיבתי. כי עשית טובות אתי:
 קהל ולא חיבת לי גמוליה. כל טובתי בל עליה:
 מן על רטובות לא עבדתי. אחת לרבוז לא גמלתי:
 קהל אם אמרתי אספרה נא כמו. לא ידעתי ספורות למו:
 מן ומה אשיב לה והכל שלך. לה שמים אף ארץ לה:
 קהל ימים וכל אשר בם בידה. וכלם ישבעון מידה:
 מן ואנחנו עמה וצאנה. וחפצים לעשות רצונה:
 קהל ואיך געבוד ואין לאל ידנו. ולשרפת אש בית מקדשנו:
 מן ואיך געבוד ואין זבח ומנחה. כי לא בנו אל המנוחה:
 קהל ימים אין להעביר ממאה. ואנחנו על אדמה ממאה:
 מן שש אנכי על אמריה. ואני באתי בדבריה:

Siehe, alles dieses reicht' nicht hin zu dienen, nicht hin zu erscheinen vor dem Gott der Ehre! denn du, unser König! bist ja sehr (über jeden Begriff) verehrt, womit könnten wir ehrerbietig vor unsrem Herrn erscheinen?

Wahrlich! nicht vermag zu ehren dich alles Lebende, um wie weniger ich, dein Knecht! der ich, verächtlich und von Eblen fern — mir selbst verworfen und der Menschen Niedrigster bin.

Nichts denn hat dein Knecht, um dich zu ehren, Vergeltung dir zu bieten ob deiner Gnade; den du häufest die Wohlthaten über mich, ließeß groß sein deine Gnadenbezeugungen;

Der Vergeltungen viele bin ich dir verpflichtet, denn du erwiesest mir Wohlthaten; nicht du warst mir Vergeltung schuldig, was Gutes mir geschah, was nicht Pflicht von dir.

Für jene Wohlthaten reichen meine Dienste nicht hin, nicht eine von den vielen Tausenden vermag ich zu vergüten; Ja! versucht' ichs blos, sie aufzuzählen — ich würde keine Zahlen dafür wissen.

Was könnt' ich aber geben dir, da Alles dein ist? dein sind die Himmel, dein ist die Erde! die Meer' und was in ihnen, deiner Hand gehören sie! Sie Alle werden aus deiner Hand gesättigt. —

Wir sind dein Volk, deine Schaaf, verlangen zu thun nach deinem Wohlgefallen — aber, ach! wie dir dienen? wir haben die Macht nicht, nachdem das Haus unsers Heiligthums dem Feuer hingegeben;

Wie sollen wir dienen? es gibt keine Schlacht — kein Speiseopfer, wir sind zu jener Ruhe nicht gelangt; auch ist das Reinigungswasser nicht vorhanden, denn wir sind auf ungeweihten Boden.

Doch! wir freuen uns deiner Verheißung — und ich komme mit deinem Sprach

קהל כִּי כָתוּב לֹא עַד זְבַחֲךָ. וְעוֹלוֹתֶיךָ אוֹכִיחֶךָ:
 מִן עַל דְּבַר זְבַח וְעוֹלוֹתֶיכֶם. לֹא צִוִּיתִי אֶת אֲבוֹתֵיכֶם:
 קהל מַה שָּׁאַלְתִּי וּמַה דָּרָשְׁתִּי מִמֶּךָ. כִּי אִם לִירְאָה אוֹתִי:
 מִן לְעֹבֹד בְּשִׁמְחָה וּבְלֵב טוֹב. הִנֵּה שָׁמַע מִזְבַּח טוֹב:
 קהל וְלֵב נִשְׁבַּר מִמִּנְחָה מְהוֹרָה. זָבַחִי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבְּרָה:
 מִן זָבַח וּמִנְחָה לֹא חִפְצָתָ. חִטָּאת וְעוֹלָה לֹא שָׁאַלְתָּ:
 קהל מִזְבַּח אֲבִנָּה בְּשִׁבְרוֹן לְבִי. וְאַשְׁבְּרָה אֶף רוּחִי בְּקִרְבִּי:
 מִן רוּם לֵב אֲשַׁפֵּיל וְאֶת רוּם עֵינַי. וְאֶקְרַע לְכַבִּי לְמַעַן אֲדַנִּי:
 קהל שְׁבִרֵי רוּחִי הֵם זְבַחֲךָ. יַעֲלוּ לְרִצּוֹן עַל מִזְבְּחֶךָ:
 מִן וְאַשְׁמִיעַ בְּקוֹל הוֹדִיוֹתֶיךָ. וְאַסְפְּרָה כָּל נִפְלְאוֹתֶיךָ:
 קהל אֲשֶׁר יִדְעָה נַפְשִׁי אַחֲבִירָה. אֲמַלֵּל גְּבוּרוֹת וְאַדְבָּרָה:
 מִן וּמַה אֲעֲרוֹף וְלֹא יִדְעֵתִי מָה. הֵיכֹל אוֹכֵל דְּבַר מְאוּמָה:
 קהל כִּי אֵין חֶקֶר לַגְּדֻלָּתוֹ. וְגַם אֵין מִסְפָּר לְתַבּוּנָתוֹ:
 מִן חֶכֶם לֵבָב הוּא מִי כְמוֹהוּ. שֶׁגִּיא כַח לֹא מִצְאָנוּהוּ:
 קהל עוֹשֶׂה גְדוּלוֹת וְרַב גּוֹרָאוֹת. גְּדוֹל אַתָּה וְעוֹשֶׂה נִפְלְאוֹת:
 מִן עַד אֵין מִסְפָּר וְעַד אֵין חֶקֶר. וְלֹא גוֹדַע כִּי לֹא יַחֲקֶר:
 קהל אֵיזוֹ עֵין אֲשֶׁר תִּעִידֶךָ. וְאֵיזוֹ פֶּה אֲשֶׁר יִגִּידֶךָ:
 מִן חֵי לֹא רָאָה וְלֵב לֹא יִדְעָה. וְאֵיזוֹ שֶׁבַח אֲשֶׁר יִצְיַעֶךָ:
 קהל גַּם | מְשַׁרְתֶּיךָ לֹא רָאוּךָ. וְכֹל חַכְמֵי לֵב לֹא מִצְאוּךָ:

denn es heißt: „Nicht ob deiner Schlachtopfer, deiner Brandopfer will ich strafen dich! wegen der Schlacht- und Brandopfer gab ich nie Befehle euren Aeltern; was habe ich, verlangt? was habe ich gefordert von dir? Daß du mich ehrfürchten sollst!“
 „Dienen mit Freude, mit frohem Herzen! Siehe! gehorchen ist besser denn Schlachtopfer, zerknirschtetes Herz besser als reines Speisopfer, gottgefälliges Opfer ist gebrochener Sinn.“

Schlacht- und Speisopfer begehrtest du nicht, Sünd- und Brandopfer fordertest du nicht —: d'rum erbaue ich einen Altar in meinem zerknirschten Herzen, breche auch meinen Sinn in meinem Innern.

Senke das stolze Herz, meinen trotzigem Blick, zerreiße mein Herz um Willen Gottes; mein zerbrochenes Gemüth sei das Opfer dir, das wohlgefällig auf deinen Altar komme;

Laut will ich Dank dir ertönen, will erzählen deine Wunder alle: was meine Seele fühlt, will ich zusammen tragen, von deiner Allmacht reden, sprechen,

Doch, was soll ich vortragen, da ichs nicht verstehe? vermag ich's denn etwas zu reden? Ist ja unbegreiflich die Größe Gottes, unberechenbar seine Weisheit?

Allweise, wie er ist, wer gleichet ihm? Allmächtig er, unerreichbar! Wunderthäter, unendlich furchtbar — ja groß bist du, übest Wunder aus,

Unausprechlich, unerforschlich, darum auch unbekannt, unbegriffen. Welch' Aug' könnte zeugen von dir? welcher Mund von dir Kunde geben?

Kein lebendes Wesen schauet dich, kein Herz begreift dich —, wie kann ein Lob dich

מן אַתָּה לְבַדָּהּ מִכִּיר שְׂכָחָהּ. וְאִין זִוְלָתָהּ יוֹדַע בְּחָהּ:
 קהל וְאִין יוֹדַע בְּלַעֲדֶיהָ. שְׂבָחוֹת רְאוּיוֹת לְכַבוֹדָהּ:
 מן עַל כֵּן הַבּוֹרֵךְ בְּרָאוּי לָהּ. בְּפִי קִדְשָׁהּ בְּבוֹדָהּ וּגְדֻלָּהּ:
 קהל וּמִפִּי הַכֹּל בְּכֹל אֵילוֹתָם. בְּפִי מִדַּע אֲשֶׁר אַתָּה חֲנֻנְתָּם:
 מן יוֹדוּ פְּלִאָהּ הַשָּׁמַיִם. וַיִּצְרְרוּהָ קוֹלוֹת מַיִם:
 קהל וַיִּרְיעוּ לָהּ כָּל הָאָרֶץ. יוֹדוּהָ כָּל מַלְכֵי אֶרֶץ:
 מן אַף יוֹדוּהָ כָּל הָעַמִּים. וַיִּשְׂבַּחֶיהָ כָּל הָאֲמִים:
 קהל כָּל זֶרַע יַעֲקֹב עֲבָדֶיהָ. כִּי עָלִיהֶם גָּבְרוּ הַסְּדֵיהָ:
 מן אַתָּה שֵׁם יְיָ יְהִלְלוּ בְּלִמָּה. אֵל אֱלֹהִים אֲמֵת וּמִלְךָ עוֹלָם:

ליום שלישי בשבוע

מן אֲמַנְם יִדְעָתִי כִּי אַתָּה. אֱלֹהֵי יַעֲקֹב כֹּל יְצִרְתָּ:
 קהל אַתָּה בּוֹרָא וְלֹא גְבֹרָאָתָה. אַתָּה יוֹצֵר וְלֹא נוֹצֵרְתָּ:
 מן אַתָּה מִמִּית וְאֵת כֹּל חַבְלָהּ. אַתָּה מוֹרִיד שָׁאוֹל וְאֵף תַּעֲלֶה:
 קהל וְנִצַּמְן לְהַחְיֹת מֵתִים אַתָּה. וְעַל יְדֵי גְבִיּוֹתָהּ בֵּין הַדְּעוֹתָ:
 מן וְלֹא תָמוּת אֵל חַי וְלֹא מָתָה. מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם אַתָּה:
 קהל מִשְׁבִּיר וּמוֹלִיד וְלֹא נוֹלְדָתָה. מוֹחֵץ וְרוֹפֵא וְלֹא חָלִיתָ:
 מן מוֹת וּמְדִנָּה אִין לְפָנֶיהָ. תְּנוּכָה וְשָׁנָה אִין לְעֵינֶיהָ:
 קהל הֵלֵא נִקְדָּם אֵל חַי אַתָּה. מֵאֲשֶׁר בְּךָ לֹא נִשְׁתַּנִּיחַ:

darstellen? Selbst deine Engel schauen dich nicht, die weisesten Herzen finden dich nicht.

Du allein erkennest dein Lob, Niemand außer dir erfasset deine Kraft, Eigenschaften der Verehrung würdig, keiner außer dir kennet sie.

Drum sei gebenedeit, wie es dir ziemt, deiner Heiligkeit, Majestät und Größe, von dem Munde Aller, je nach ihrer Kraft, nach der Erkenntniß, deren du sie begnadigtest.

Es preisen deine Wunder die Himmel, es verherrlichen der Fluthen Stimmen dich Es jauchzen dir alle Lande, es huldigen dir alle Könige der Erde.

Auch die Völker alle huldigen dir, es rühmen dich alle Nationen; Jakob's Nachkommen, deine Knechte, alle, über die deine Güte mächtig waltet,

Des Ewigen Namen loben sie alle der Götter Gott ist wahrhaft, König des Weltalls.

Dritter Tag.

Fürwahr! ich, ich weiß es, daß du, Gott Jakobs! das All' erschuffst! daß du Schöpfer seist, selbst nicht erschaffen, du Former bist, selbst nicht geformt.

Daß du tödtest, Alles verwesen läßt, du in die Gruft senkst — du wieder emporhebst gewiß die Todten einst erweckst, wie durch deine Propheten du verflündet.

Unsterblich du, lebendiger Gott, nie sterblich! von Ewigkeit zu Ewigkeiten du! Uns bindest, lässest gebären, selbst ungeboren, verwundest, heilest, selbst nie erkrankt.

שיר היחוד ליום שלישי

מן ועד העולם לא תשתנה. ומאלהותך לא תתגנב:
 קהל חדש ונושן לא נמצאת. חדשת כל ולא חדשת:
 מן לא יחולו זקנה ובחרות. עליך גם שיבה ושחרות:
 קהל ולא חלו בך שמחה ועצב. ורמיון ונוצר וכל דבר קצב:
 מן כי לא יסובב אותך גשם. אף לא תדמה אל כל נשם:
 קהל כל היצורים גבול סבתם. אל ראשיתם ולאחריתם:
 מן כי הברואים בגבול שמתם. ולימי צבאם גבול הקפתם:
 קהל וקה אין גבול ולימיה. ולשנותיה ולעצמה:
 מן על פן אינה צריה לכל. וליתה ולחסדה צריכים הפל:
 קהל הפל צריכים לצדקותיה. ואינה צריה לבריותיה:
 מן כי שהם כל יציר היות. לבהה מאימה לא נצרכה:
 קהל ראשית ואחרית בידה ערוכים. אתה כם והם ברוחה שרוכים:
 מן כל אשר היה בראשונה. ואשר יהיה באחרונה:
 קהל כל היצורים וכל מעשיהם. וכל דבריהם ומחשבותיהם:
 מן מראש ועד סוף תדע כלם. ולא תשפח פי אתה אצלם:
 קהל אתה בראתם ולבה ערכם. לבהה תדע מקומם ודרפם:
 מן הן אין דבר ממה נעלם. כי לפניך נכונים כלם:
 קהל אין חשך ואין מנום וסתר. לגוים שמה ולהסתר:

Tod und Siedheit treffen dich nie, Schummer und Schlaf sind deinen Augen fremd.
 Bist du ja von jeher: lebend'ger Gott! was an dir ist ward nie verändert.
 Und in Ewigkeit bleibst du unverändert, von deiner Göttlichkeit unverringert. Neu und
 alternd war und ist dein Dasein nicht, du das All' erneutest — doch du nicht neu.
 Nicht angethan sind Alter oder Jugend dir, noch Greisesnam' und Jünglingszeit;
 nicht kann bewegen dich Freud und Schmerz, Geschaffnen gleich, dem Endlichen
 gleich.
 Denn dich umgibt kein Leib, gleichst beseelten Weser nie. Den Geschaffnen Allen stell-
 test du die Grenze ihres Anfangs, ihres Endes.
 Ja! Erschaffnen machtest Grenzen du, ihrer Lebenszeit hast Schranken du gezogen.
 für dich gibt's keine Grenze, deine Tage, deine Jahre, deine Allkraft. —
 Darum bedarfst du gar Keines, deiner Hand und deiner Guad' bedarf Jedes; alle sie
 bedürfen deiner Milde, du bedarfst nicht deiner Schöpfungen.
 Eh' noch war ein Wesen, warst du allein — du bedurftest Nichts. Erst und Letzt in
 deiner Hand gereihet, du in ihnen, sie in deinem Geist verschlungen.
 Alles was zuerst vorhanden war, und was zuletzt sein wird, alle Wesen, ihre Thaten
 alle, ihre Reden all' und Dichten —
 Vom Anfang bis End' ist dir bekannt, nichts vergißest du — da du bei ihnen bist.
 Fast du sie ja geschaffen, eingerichtet sie nach deinem Sinn, d'rum ist dir allein
 ihr Gang und Thun bekannt.
 Sieh', kein Ding ist, das vor dir verhohlen wäre, denn vor dir liegt alles da; nicht
 Finsterniß, nicht Zuflucht, noch Versteck, kann Flucht gewähren, kann verbergen.

מן את אשר תבקש אפה מוצא. בלי נשות אליהם בעת שתראה:
 קהל כי את הכל באחת תראה. לבדה תעשה ואינה גלגלה:
 מן כי על נוי ועל אדם יחד. על כל תדבר ברגע אחד:
 קהל תשמע ברגע כל הקולות. זעק ולחש וכל התפללות:
 מן אף תבין אל כל מעשיהם. ברגע תחקור כל ל לבניהם:
 קהל ולא תאריך על מחשבותיה. ולא תתמהמה על-עצתה:
 מן אצל עצתה גזרה. לקץ ולמועד קריאתה:
 קהל וכלם באמת בתם וביושר. מבלי עדה ומבלי חסר:
 מן ממך דבר לא יאמר. ודבר ממך לא יבדל:
 קהל כל אשר תחפזין תוכלו לעשות. ואין מי מוחה בידך מעשות:
 מן יכלת " בקפצו קשורה. וברצות " לא אחרה:
 קהל אין דבר סתר ממך נבחר. עתידות ועוזרות לך הם יחד:
 מן אשר מעולם ועד העולם. הם כלם בך ואפה בכלם:
 קהל חדשות תגיד וסוד דרכיה. אל עבדיך ומלאכיך:
 מן ואינה צריך להשמיעה. דבר סוד וסתר להודיעה:
 קהל כי ממך כל סוד יגלה. בטרם על ל לב כל יציר יעלה:
 מן בלב כל נכרא לא תמצא. מפינו עתק לא יצא:
 קהל באין לו קצה ולא יחצה. לב לא יתור ואין פה פוצה:
 מן באין לו רוחות ולא רוחות. אין לו שיחות בו מוכיחות:

Was du suchst, das find'st du gleich ohn' hinzuwenden dich nach ihnen, so du's willst; denn du siehst wie Eins das All', thuest Alles ganz allein, ermüdest nicht.

Ueber Völker, über Menschen insgesammt — über Alles sprichst du aus in einem Augenblick; hörst im Augenblick die Stimmen Aller, Geschrei, Geflüster, alle die Gebete.

All' ihr Thun bemerkst du, erforsch'st im Augenblick die Herzen Aller. Nicht lange währt dein Sinnen, nicht lange weist dein Rath;

Bei deinem Rath ist auch dein Urtheil, das auf bestimmte Zeit du kund machst, nach Wahrheit, voll und recht, nicht mehr, nicht minder.

Dir kann Nichts verloren gehen, kein Ding zu schwer sein dir, was du willst, vermagst du auszuüben, Niemand wehrt Vollbringen dir.

Des Ewigen Macht ist eng vereint mit seinem Willen, indem er will, ist jene ohn' Verzug, Geheimes dir nicht unentzogen ist, was kommt, was war — sie sind vereinet dir.

Denn von Ewigkeit bis Ewigkeit sie sind sammt in dir, in ihnen du; Neues kündigst du, vertrauend deinen Thaten, deinen Dienern, deinen Engeln.

Du bedarfst nicht erst zu hören, was geheim ist, was verborgen, um es zu erfahren; denn dir ist offenbaret, was geheim, eh' dem Sinn' geschaffner Wesen sie entsteigen

In des Erschaffnen Sinn bist du unerreichbar, drum entfahre unsrem Munde keine Frechheit. Wo nicht Endlichkeit, nicht Theilbarkeit — da erspäht kein Sinn, vermag die Rede nichts.

- קהל למרחוק מי ישא דעו. ללא תחלה ולא סוף להגיעו:
 מן אנודים אחודים תוף וסוף וראש. פה ולב אכלום מדרוש וטחורש:
 קהל גבה ועמק נעוצים פסובב. חכם לב ונבון לא ילבב:
 מן סובב את הכל ומלא את כל. ובהיות הכל אפה בכל:
 קהל אין עליה ואין תחתיה. אין חוץ לה ואין בינותיה:
 מן אין מראה וגב ליחודה. ואין גוף לעצם יחודה:
 קהל ואין בתוף ממך נבדל. ואין מקום רק ממך נהדל:
 מן ואינה נאצל מכל ונבדל. ואין מקום רק ממך ונהדל:
 קהל מקרה ושנוי אין בה נמצא. ולא זמן וערער ולא כל שמצה:
 מן כל זמן וכל עת אפה מכינם. אפה עורכם ואפה משגם:
 קהל כל מדע לא ישיג אותה. אין שכל אשר ימצא אותה:
 מן במדתה חכמתה. בנדלתה תבונתה:
 קהל חכם אפה מאליה. חי מעצמה ואין בגילה:
 מן זולת חכמתה אין חכמה. בלתי בינתה אין בינה ומזמה:
 קהל חלקת בלב חכמים שכל. ורוחה תמלאם ודעתם תשכל:
 מן מבלעדי כחה אין גבורה. ומבלעדי עזה אין עזרה:
 קהל אין | נבדל פי אם בבדתו. ואין גדול פי אם גדלתו:
 מן כל יקר וכל טוב מדה. לאשר תחפון עשות חסדיה:
 קהל אין חקר לגדלתה. ואין מספר לתבונתה:

Wo nicht Seiten, wo nicht Räume sind: wagt die Sprache keine Kunde. Jene Ferne wessen Sinn nimmt's auf zu erreichen, was kein Anfang, keine Ende hat? Fest vereint sind: Mitte, Ende, Anfang — drum zähm' ich Mund und Herz, zu forschen, grübeln. Höhe, Tiefe, kreisen, fest gewunden, der Weisen Größe kann's nicht fassen. Das All' umgibst du All' erfüllt, im Sein des All' — bist selbst im All'. Nichts ist über dir, nichts ist unter dir, nichts ist außer dir, nichts ist zwischen dir. Keine Licht- und keine Rückenseite deinem Ein-, kein Körper deinem Einheitswesen Nichts in deinem Innern trennbar, nicht eine Stelle schwach und lösbar; Von nichts entfernt und getrennt, keine Stelle leer, die du nicht fülltest. Weder Zufall noch Veränderung treffen dich, nicht Zeit, Zerstörung, Mangel. Zeit und Schicksal — du bestimmst sie, ordnest und veränderst; kein Wissen fasset dich, begreifen dich kann kein Verstand. Angemessen dir ist deine Weisheit, deiner Würde dein Verstand; deine Weisheit, stammt aus dir, dein Leben bist du selbst, es gleicht dir nichts. Ohne deine Weisheit gibts keine Weisheit, ohne dein Verstand nicht Verstand noch Klugheit. Du hast zugetheilt Verstand dem Herz der Weisen, mit deinem Geist erhältst du sie, verständigst ihre Einsicht. Ohne deine Kraft ist keine Stärke, ohne deine Macht ist keine Hülfe. Ehrenwerth ist keiner, nur wenn du ihn ehrst; keiner groß, nur wenn du ihn groß machst; Jede Würde, jedes Gute kommt aus deiner Hand, dem Gnade du erzeugen willst — Unergründlich deine Größe, unaussprechlich dein Verstand. —

מן אין עוד זולת הניזוּתָהּ. חי וכל תוכל ואין בלָתָהּ :
 קהל וְלִפְנֵי הַכֹּל כֹּל הָיִיתָ. וּבְהִיּוֹת הַכֹּל כֹּל מִלְּאֵתָ :
 מן לא לחצוּהָ וְלֹא הַטּוּהָ. יִצְוֶרְיָה אַף לֹא מַעֲטוּהָ :
 קהל בַּעֲשׂוֹתָהּ כֹּל | לֹא נִבְדָּה לָתָּה. מִתּוֹךְ מְלֹאכְתָּהּ לֹא נִחַדְּלָתָ :
 מן בַּעֲשׂוֹתָהּ אֵת הַשָּׁמַיִם. וְאֵת הָאָרֶץ וְאֵת הַמַּיִם :
 קהל לֹא קָרְבוּהָ וְלֹא רַחֲקוּהָ. בִּי כָּל קִירוֹת לֹא יִחַלְקוּהָ :
 מן זָרָם | מִיָּם לֹא יִשְׁטָפוּהָ. וְרוּחַ בְּפִיר לֹא יִהַדְּפוּהָ :
 קהל אַף כָּל טַנְפֹּת לֹא תִטְנַפוּהָ. אִישׁ אֹכְלָהּ אִישׁ לֹא תִשְׂרָפוּהָ :
 מן לְהַנְיֹתָהּ אֵין חֶסְרוֹן. וְלִיחּוּדָהּ אֵין יִתְרוֹן :
 קהל כִּמוֹ הָיִיתָ לְעוֹלָם תִּהְיֶה. חֶסֶד וְעֶדְהָ בָּהּ לֹא יִהְיֶה :
 מן וְשִׁמְךָ מַעֲיָדָה בִּי הָיִיתָ. וְהוֹדָה וְתִהְיֶה וּכְבֹל אֲתָהּ :
 קהל הָיָה לְעוֹלָם וְכֵן | גּוֹדְעֶתָ. נִעֲיָדָהּ וְכֵן בָּהּ הַעִידוֹתָ :
 מן שְׂאֵתָהּ הוּא וְהוֹדָה בְּכֹל. שְׁלָחַהּ הַכֹּל וּמִמֶּנָּה הַכֹּל :
 קהל שְׂמוֹתָ יִקְרָה יַעֲנֶה וְיַעֲדוּהָ. בְּתַקְוָה יִקְרָה בָּהּ יִסְהַיְדוּהָ :

ליום רביעי בשבוע

מן אַרְוָמִים אֱלֹהֵי אָבִי וְאֵלֵי. אֲנִי אֱלֹהֵי צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי :
 קהל אֵיחָד אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ. בְּכֹל יוֹם פְּעָמִים :

Keine Dauer, denn dein Dasein ewiglebend! allvermögend! nichts ist außer dir.
 Vor dem All bist du das All gewesen, und als das All entstand, erfülltest du
 das Ganze.
 Nicht konnten drängen dich, bestimmen dich deine Weltgeschöpfe, noch entkräften dich.
 Indem du Alles schufst, nicht wardst du abgeschieden, aus deiner Werke Mitte wardst
 du nicht ausgeschlossen.
 Indem du schufst die Himmel, die Erd' und das Wasser — konnten sie nicht nähern
 dich, noch ferner dich, ja, alle Scheidewände theilen dich nicht ab.
 Wasserströme überschwemmen dich nicht; starke Winde stoßen dich nicht; auch
 der Erde Schlämme schlämmen dich nicht; verzehrend Feuer! Feuer ver-
 sehrt dich nicht.
 An deinem Dasein find't kein Mangel statt, an deiner Einheit kein Ueberfluß; wie
 du warst, wirst du ewig bleiben, Mangel, Ueberfluß in dir nie sein werden.
 Dein Name zeuge dir: du warst, du bist, wirst sein! im All du ewig
 wähest! So wardst du anerkannt, wir bezeugen dir, und so hast selbst ge-
 lehret du:
 Daß du es selbst, im All, du seist, daß dein das All von dir das All! Die Ranten
 deiner Majestät — sie sagens laut und zeugen deiner mächt'gen Majestät, sind
 dich sie zeugen.

Bierter Tag.

Preisen will ich mein und meiner Väter Gott, rühmen hoch meinen Gott und Gott
 Erlöser! Verkünden Gottes Einheit, des Himmels und der Erde Gott, an je-
 dem Tage zweimal.

שיר היחוד ליום רביעי

מן אל חי אחד הוא בראנו. אביר יעקב אב לכולנו:
 קהל אדוננו אדון כל הארץ. מה אדיר שמך בכל הארץ:
 מן אין כאל אש אוכלה וקנא. לעולם יי אמת אל אמונה:
 קהל אורי וישעי מעוז חיי. עליו תלוים כל מאויי:
 מן אלהים אמת הוא אלהים חיים. לא יכילו זעמו גוים ואימים:
 קהל אדיר ואמץ כח ורב אונים. אלהי האלהים ואדוני האדונים:
 מן אלה עושי אישי ובוועלי. אלוף נעורי שומרי וצלי:
 קהל בורא כל וישראל גואל. ברוך אלהים אלהי ישראל:
 מן בורא רוח הרים ויצר. ממה מזה לא יבצר:
 קהל גאה משיב גמול על גאים. על הרמים ועל הנשאים:
 מן גבור בקומו לערוץ בעברה. מהדר גאוונו מי לא ירא:
 קהל גבה כל אשר תחתיו נושא. וגדל כח גדולות עושה:
 מן גדול הוא ושמו פנבורה. אריה שאג מי לא ירא:
 קהל דודי דגול הוא מרבבה. אל נערץ בסוד קדושים רבה:
 מן דין יתיב בעתיק יומין. וצבאו על שמאל ועל ימין:
 קהל הדרו והודו על בני עבדיו. הדר הוא לכל חסידיו:
 מן הוא אל אלהי הרוחות לכל בשר. שומע תפלה מכל:
 קהל ודאי ותיק יודע ועד. יי ימלוך לעולם ועד:
 מן ואשר חרב גאותנו. להלחם ו מלחמתנו:

Er, der Eine, Gott der ewig lebt, hat uns geschaffen, der Starke Jakobs, unser Aller Vater! unser und des Weltalls Herr! wie mächtig dein Name auf der ganzen Erde! Nichts ist wie Gott! Er, verzehrend Feuer, Eiferer, denn ewig wahr ist Gott, ein treuer Gott; mein Licht, mein Heil, die Beste meines Lebens, alle meine Wünsche sind an ihn gerichtet.

Der Treue Gott, des Lebens Gott ist er — nicht können Heiden, ferne Völker, seinen Zorn besiegen — ; mächtig, allgewaltig, allvermögend, der Götter Gott, der Herren Herr!

Gott, mein Schöpfer, Herr, Gemal, Führer meiner Jugend, meine Huth, mein Schutz; Schöpfer aller Dinge, Israels Erlöser; Gepriesen Gott! Israels Gott!

Der die Winde schuf, die Berge hat gebildet — kein Beschluß mißlinget dir — ; der Hoherhabene übt Vergeltungsrecht den Stolzen, den Hohen, Aufgeblähten;

Wenn mächtig er erhebet sich gewalt'gen Zorns wer fürchtet seine hohe Herrlichkeit denn nicht? der Hohe! was unter ihm ist trägt er; groß an Macht übt er große Wunder. Erhaben er, erhaben ist sein Nam' in Allgewalt — ein Löwe brillend — wer fürchtet nicht? Mein Freund! geschmückt von Myriaden, — tritt mächtig auf im großen Rath der Heil'gen;

Als Richter sitzend, Alters her, sein Heer zur Rechten, auch zur Linken; Ruhm und Glanz verbreitend über seine Diener, ruhmvoll zeigt er seinen Frommen sich.

Er, der Geister, alles Fleisches Gott, hört an das Flehen Aller, zuverlässig, allwissend. Zeuge, Ewiger! regiert in Ewigkeit.

קהל זוכר לעולם ברית ראשונים. כיום אתמול | לו אלה שנים:
 מן זה אלהינו ולו קנינו. וזמרת יה הוא ישענו:
 קהל חלק יעקב יוצר הכל. חנון יי וחסיד בכל:
 מן חי לעולם יי חלקי. חכם הרזים יי חזקי:
 קהל טוב ומטיב המלמד | דעה. מהור עינים | מראות ברעה:
 מן ישר יי וישר דברו. ידידי ידידות משפנות דביו:
 קהל יועץ וגוזר ומי יפירנה. ויחתוף ויפעל ומי ישיבנה:
 מן יפה דודי יפיו וטובו. יראו ויחזו ציון בשובו:
 קהל כגבור יצא באיש מלחמות. יעיר קנאה לעשות נקמות:
 מן כנשר על כנפי נשרים. נשא עבדיו | וישר הדורים:
 קהל בביר פח לב כמו שחל. כלביא ובארי ורוחו כנחל:
 מן כדוב שכול וכנמר שוקד. דברו לעשות כמקל שקד:
 קהל כדוב שכול וכנמר שחל. פרקב וכעש ורוחו כנחל:
 מן בארו בחור בגדלתו. ככרוש רענן ענותנותו:
 קהל כתפוח בריחו עזו אהבתו. על ישראל גאותו:
 מן כתפוח בעצי היער. כן דודי עם יושבי שער:
 קהל בביר פח למרגיזי אל. נוקם וכטל הוא לישראל:
 מן בוסים מנת חלקי וגורלי. אני לדודי נחלה ודודי לי:
 קהל כבודי יי לא אמירנו. האמרנוהו והאמירנו:

Unfers Ruhmes Schwert, den Kampf für uns erkämpfend, eingedenk des alten Bundes ewig, tausend Jahr' ihm gleich der Tag von gestern.

Das ist unser Gott, dem harren wir; unser Saitenspiel ist Jah! er unser Heil Der Alles schuf, ist Jacobs Antheil der Allerbarmer, Gott, der Allgütige

Der ewig lebt, ist Gott, mein Theil; Geheimnißkundig, Gott, meine Stärke immer gütig, Einsicht lehrend, reinen Blickes, Böses nicht würdigt.

Gerad' ist Gott gerade sein Wort — über Alles lieblich seiner Wohnung Inn'res — des Rathschluß mächtig: wer will lösen ihn? rafft hinweg und wirket: wer will's abwenden?

Wie schön mein Freund! Seine Schöne, seine Güte wird man schauen wenn nach Zion er heimlehrt; einherzieht wie Held und Kriegermann, Eifer weckend, Rache ühend; Dem Adler gleich, auf Schwingen seine Diener trägt, auf Steilung führt; gewalt'gen Muths wie Leu und Löwe, festen Sinns wie Wasserstrom;

Mit Bärenwuth, Tiegers Eile vollbringt sein Wort, wie Mandeln blühen, so schnell; mit Bärenwuth, wie Tieger, Leu, wie Motte fressend, festen Sinns wie Wasserstrom; Hoch empor wie Zeder ragt, sanft wie Zypressenlaub; Zitronenduft, der Liebe Macht für Israel, sein Stolz;

Wie Apfelbaum im Waldgehölz, so mein Freund mit denen, die am Thore (des Gerichts) sitzen; allgewaltig Gott, die ihn erzürnen rächend, mild wie Thau für Israel. Meines Theiles Reich, mein Loos! Eigenthum ich ihm bin, er ist's mir. Gott ist meine Ehre, ihm entlag' ich nicht, Treue wir ihm zugesagt, und er sie uns.

שיר היחוד ליום רביעי

מן באריה ישאג וכפפיר ינהם. אל יהיה נגור וכאיש נדהם:
 קהל פרועה גבור אשר לא יוכל צאנו להציל. והיה למאכל:
 מן פגבור אין איל וכאורח. גם ובורח מר צורח:
 קהל באריה משחית וכפפיר לעזבו. פרקב גם פעש לאויביו.
 מן פפיר פח פשמיר ושית. ולא ישאיר פנקף זית:
 קהל פשמיר ושית צרים ומגן. פצפרים עפות לעירו יגן:
 מן פגשמי נדבה לנו יבא. פמלקוש וכטל לדבקים בו:
 קהל פנשור ירחף על גוזליו. וכצל פנפיו יחסו מיחליו:
 מן פצפרים על עירו יגן. וכצל פנפיו רננות ננגן:
 קהל לבדו יי הוא ונפלאות גדולות עושה. אל נורא עלילות:
 מן לצבי ועופר הזמה דודי. פי יקדמני אלהי חסדי:
 קהל לפני עמו יישר הדורים. וינשאם על פנפי נשרים:
 מן לעולם חלקי הוא וצור לבבי. פלה שארי לה ולבבי:
 קהל לבדו יי הוא ונפלאות גדולות עושה. ורב נוראות:
 מן מקום ומעון אפה לעולמך. ואין יודע את מקומך:
 קהל מוראי אל רועי ויוצרי. צור ילדני מחוללי וצורי:
 מן מרום ומעוז הוא לי ומחסי. כגדל עז שם יי מנוסי:
 קהל מלך יעקב משגב לנו. הוא מחוקקנו ומושיענו:

Brüllend wie Löwe, tobend wie Leu — nicht wie ein Fremder, noch Verzagter, nicht wie ein Hirt, der nicht kann retten seine Schafe, die verzehrt werden.
 Nicht wie ein muthloser Held, wie ein Pilger, der fliehend und laufend bitterlich schreit. Dem Löwen gleich zernichtend, wie Leu, die ihn verlassen, wie Motte nagend ist er seinen Feinden; —
 Gewalt'ger Kraft — wie Dornen und Disteln, nichts übrig lassend, wie wenn man Oliven pflückt; Dornen gleich und Disteln, wirft die Feinde hin, doch umschattend, wie Vögel, schützt er seine Stadt.
 Wie milder Regen kommt er uns — die ihm vertrauen, wie Regen und Thau. Wie der Adler um seine Zungen schwebt mit schatt'gen Flügeln: so er denen, die seiner harren.
 Er allein ist Gott, der Wunderthäter, mächtig, furchtbar in seinem Wirken — schattend, wie Vögel, seine Stadt er schützt, d'rum singen wir in seiner Flügeln Schatten Jubellieder.
 Dem Reh und dem Hirsche gleicht mein Freund — er kommt mir zuvor, Gott mit Güte; vor seinem Wolke her macht er Steilungen eben, trägt hinüber sie auf Adlersflügeln.
 Gott ist immer mein Theil und meines Herzens Trost, mein Fleisch und mein Hera nach dir schmachten. Er allein ist Gott, der Wunder groß und furchtbar ist.
 Du bist Ort und Wohnung deiner Welt, und Niemand kennt deinen Ort. Meine Furcht ist Gott, mein Heil, mein Hüter, mein Fels, der mich geboren, mein Schöbfer Bildner.

מן מגדול ישועות משען יהי לי. מבטח אלהים יי חילי:
 קהל מושל עולם | מלכותך. בכל דור ודור ממשתלטה:
 מן מי יתנך באח לי לצרה. הושע יי פי ידך לא קצרה:
 קהל מקור חיים | מקוה ישראל. לא אעזוב פי מעזי אל:
 מן מגן ישעי וחרב באוה. לשמה ולזכרה נפש תאנה:
 קהל מגן הוא לכל החוסים בו. אשרי אדם אשר עוז לו בו:
 מן גבר ונעים נאור ונורא. נאדר ונאזר שמו בגבורה:
 קהל נאמן נצח ישראל וגואלו. לא ישקר אשרי כל חוכי לו:
 מן נצח ישרון האל הנאמן. מאלהיו יהודה לא אלמן:
 קהל נפלא על כל הנפלאים. ומתנשא על כל הנשאים:
 מן נקדש ונערץ אלהי קדושי. נכון ונשגב יי נסי:
 קהל נוקם ונומר ובעל חמה. לצריו לאויביו איש מלחמה:
 מן גרי יי בהלו גרו עלי ראשי. ונר לרגלי דברו:
 קהל סומך וסועד יי סלעי. סובל וסולח ונושא פשעי:
 מן סהדי יי סלעי וסתרי. סולח וסובל סעדי וסברי:
 קהל סלענו יי ומצודתנו. עזרתנו ומפלטנו:
 מן עוזו וגבור עזי ועזרי. עלין עוז לי אל יהי ערי:
 קהל עיר וקדיש | שות | סביביו סתר. אכן אתה אל מסתתר:

Hohe Beste er und mein Schutz, feste Burg, des Ew'gen Name Zuflucht mir; der
 König Jakob's eine Schutzwehr uns, Befehle uns gegeben, Beistand uns gewährt.
 Rettungsturm und Stütze mir, Zuversicht auf Gott den Ewigen ist meine Stärke
 Weltregent in deinem Reiche, deine Herrschaft für und für.
 Wollest du mir Bruder sein in Nöthen! Hilf, o Ew'ger deine Hand ist ja nicht kurz.
 Lebensquelle, Hoffnung Israels nie will ich verlassen, Gott ist meine Beste.
 Meines Heiles Schild und Sieges Schwert, zu deinem Namen, deinem Ruhm die
 Seele strebt; ein Schild ist er Jedem, der ihm fest vertraut, Heil dem Menschen
 der in ihm sich schützt.
 Rein und mild, mächtig, furchtbar, geschmückt, umgürtet mit Kraft sein Name. Treu ist
 Israels Vertrau'n, Erlöser! Er lügt nicht; Heil denen, die Seiner harren.
 Jeschurun's Zuversicht, der Gott der Treue; von ihm Jehuda nicht verlassen wird.
 Ueber alle Wunderbaren, wunderbar, über all' Erhabenen, er erhaben!
 Geheiligt, hocherhaben. Gott, mein Heiliger, fest und hoch ist mein Panier in Gott
 Rächend, zornig, grimmig gegen seine Feinde, gleich dem Krieger.
 Meine Leuchte, Gott, ein strahlend Licht über meinem Haupte, leuchte mir sein Wort
 Gott mich stützt und schützt, mein Fels, erträgt, vergibt, verzeiht die Sünde.
 Mein Zeuge Gott, mein Fels, mein Schutz, vergibt, erträgt, ist Stütze, Hoffnung uns.
 Unser Fels ist Gott und unsre Burg, unsre Hilfe, unsre Rettung.
 Mächtig, siegreich —, Macht und Hilfe mir; der Höchste stets mein Sieg, ist
 nie mein Feind. Von Engelschaar umgeben er im Dunkel; wahrlich, Gott, du im
 Dunkel verhüllt.

שיר היחוד ליום רביעי

מ עד ממהר לשכם נמול | לאזיביו. שומר ברית וחסד לאזהביו:
 קהל פדה את אברהם ירדו. הוא יפדה את ישראל עבדו:
 מ פחד יצחק יתן פחדו. על צרי בני יעקב עבדו:
 קהל פועל וחוקר ודורש ובדק כל | לבבות. לו אתן צדק:
 מ צרור המור אשכול הנפטר. נותן לעמו צריו בפור:
 קהל צח ואדום דודי בצבאיו אות. על בן נקרא שמו יי צבאות:
 מ צדיק יי הצור תמים. אבטה עדי עד בצור עולמים:
 קהל צבא השמים | משתחיים לו. שרפים עומדים | ממעל | לו:
 מ קדוש הוא בכל מיני קדשות. ברות שלש קדוש משלשות:
 קהל קים לעלמין אלהא תיא. מרא דארעא ומרא דשמיא:
 מ קוני מרחם | מקנא לשונאיו. קרן ישעי וקרוב לקוראיו:
 קהל רחוק מכל ואת כל רואה. כי רם יי ושפל יראה:
 מ רעי יי לא אחר כל. ורב פח ורב חסד לכל:
 קהל רחים יי רופא ומחפש לשבירי לב. ועון כובש:
 מ רעי כלו הוא מחמדים. משפטיו אמת מתוקים וחמודים:
 קהל ראשון ואחרון מעולם ועד עולם | אתה אל. שוכן עד:
 מ שליט מלך שמיא בכל דר ודר. ליה אנא משבח מרומם ומתהדר:
 קהל שמש ומגן יי אלהים. שופט צדק ומשפיל גבוהים:

Selbst Zeuge — eilt er zu vergelten seinen Feinden; den Bund der Treue hält er seinen Lieben. Er, der Abraham, den Liebling frei gemacht, wird Israel sein Knecht befreien.

Der von Bizzahat war gefürchtet, leget Schrecken auf der Söhne Jakobs Feinde. Er wirkt, forscht, wäget, sucht durch alle Herzen: i h n erkenn' ich als gerecht.

Inbegriff' der Gült' und Schuld — gibt er für sein Volk die Feinde hin. Glänzend, muthig seinem Heer' erscheint d'rum er „Gott der Heere“ wird genannt.

Gerecht ist Gott, ein Schutzfels ohne Fehl, ihm, dem Fels vertrau' ich ewiglich. Die Himmelsheere beten ihn an, Seraphim umgeben seinen Thron.

Heilig über alle Heiligkeit ist er; Engel sprechen: „dreimal heilig“ aus. Ewig dauernd. ewig lebend, Gott! Herr der Erde, Herr des Himmels.

Mein Schöpfer, mitleidsvoll — eifert gegen seine Feinde; meines Heiles Horn, nahe denen, die ihn anrufen. Fern von Allem — schaut er Alles, hocherhaben Gott — schaut das Niedre.

Mein Hirt ist Gott, mir fehle nichts, allvermögend, Allen gültig. Erbarmungsvoll ist Gott, er heilet, er verbindet zerbrochene Herzen, drückt die Sünde nieder.

Lieblichkeit ist meines Freundes Wesen; seine Rechtsprüche wahr; Seine Rechtsprüche wahr und angenehm Erster, Letzter, alle Ewigkeit hindurch bist du, o Gott, der ewig thront.

Er herrscht, der Himmelskönig für und für, ihn preis', erhebe' erhöh' ich; Sonne und Schild ist Gott der Herr, richtet gerecht und beugt die Stolzen.

Allmächt'ger! wir erreichen ihn nicht; allkräftig! wer ist ihm gleich? S c h e l o m o

מן שגיא כח לא מצאנוהו. ישגיב בכחו ומי כמוהו:
 קהל שלמה שמו כי שלו שלום. כי ידבר אל חסידיו שלום:
 מן שם " אהיה אשר אהיה. תועפות ראם לו בפפיר ובאריה:
 קהל שדי מאורי מלכי ואלי. הללניה שמו נפשי הללי:
 מן תתמם עם יושבי נטעים. השריגים שלשת הרועים:
 קהל תתחסר תתבר עמם. ועם עקשנים תתפל | להמם:
 מן תמים ברבך תקוף מכל. תוכל | לברך לעשות את כל:
 קהל תזלתתי וסברי ותקותי. תאות נפשי ותשוקתי:
 מן תהלתי ותפארתי ועזי. מפעי אפי גוחי וגוזי:
 קהל תמים דעים אל דעות אחר. כל הלכבות דורש יחד:

ליום ששי בשבוע

מן אתה לברך יוצר כל הוא. ולא ידמה מעשה לעושהו:
 קהל כל הארצות לא יכילוה. ואף שמים לא יכלכלוה:
 מן אז יחילו מים חיים. מפניך. אלהים חיים:
 קהל רעשה ארץ ונסו מים. ונטפו מים | מן השמים:
 מן נוטה לברך השמים. וקע הארץ על המים:
 קהל עשית כל חפצה לברכה. ולא נצרכת עז כנגדה:

(Friede) sein Name, denn sein ist der Friede, verheißet seinen Frommen Frieden.

Sein Name heißt: „Ich bin der ich bin!“ Stark wie das Meer, Löwe und Leu — Schaddaj (Allmächt'ger), mein Licht, mein König und Gott! Hallelujah! seinen Namen lobe meine Seele.

Treu gesinnt bist du den Bürgern jener Pflanzung (Palästina) den Sprößlingen der dreien Hirten (Abraham, Isachar und Jakob.) Allgütig, gerade gehst du um mit ihnen; den Tüchteleichen bist du unverföhlich, du betäubest sie.

Wandellos sind deine Wege Allgewalt'ger! du allein bist allvermögend — meine Hoffnung, Zuversicht und mein Vertrauen, meine Lust und mein Verlangen.

Mein Ruhm, mein Stolz, meine Stärke, der meiner Mutter Schooß mich entzogen, vollkommen an Erkenntnissen; der Gedanken Gott, die Herzen allesammt er. Der Einzige!

Sechster Tag.

Du allein der Schöpfer bist, das All nicht halte sich das Werk seinem Schöpfer gleich. Die Länder alle fassen dich nicht, auch die Himmel dich umfassen nicht.

Es bebten einst die Fluthen vor dir, des Lebens Gott; die Erd' erbebte, Wasser flohen, Regen trof herab vom Himmel.

Du spanntest selbst die Himmel, dehntest aus die Erd' iber Wasser; vollbrachte selbst dein Wollen, bedurftest neben dir der Hülfe nicht.

מן סוּעַד אֵין מִי יִסְעָדָךְ. הַבֵּל מִמָּךְ וּמִיָּדָךְ:
 קהל כְּבֹחֶךָ אֲזוּ בֵּן עֵתָה וְדַעְתָּךְ. וּלְעוֹלָם כָּל כְּבוֹדְךָ אֶתָּךְ:
 מן וְלֹא יַעֲפֹת וְלֹא יִגַּעַת. כִּי בְּמַלְאכְתָּךְ לֹא עָמְלָתָ:
 קהל כִּי בְּדַבְרְךָ כָּל יִצְוֵיָךְ. וּמַעֲשֵׂה חֲפָצְךָ בְּמַאֲמָרֶיךָ:
 מן וְלֹא אֲחֵרְתּוּ וְלֹא מִהֲרֵתּוּ. הַבֵּל בְּעֵתוֹ יִפֶּה עֲשִׂיתּוֹ:
 קהל מִבְּלֵי מְאוּמָה כָּל חַדְשֵׁתָ. וְאַתָּה הַבֵּל בְּלֵי כָּל פְּעֻלָּתָ:
 מן וְעַל לֹא יִסוּד הַבֵּל יִסְדָּתָ. בְּרִצּוֹן רִוּחְךָ כָּל תְּלִיתָ:
 קהל זְרוּעוֹת עוֹלָם אַתָּה כָּל נוֹשְׂאוֹת. מֵרֹאשׁ וְעַד סוֹף וְאַיָּנָם גְּלֹאוֹת:
 מן בְּעֵינֶיךָ לֹא דָבַר הִקְשָׁה. רִצּוֹנְךָ כָּל דָּבָר וְרוּחְךָ עוֹשָׂה:
 קהל לְפַעֲלֹתָ לֹא דָמִיתָ. אֵל כָּל תֵּאֵר לֹא שְׁוִיתָ:
 מן וְלֹא קִדְמָה לְמַלְאכְתָּךְ מְלֹאכָה. חֲכָמְתָּךְ הִיא הַבֵּל עָרְכָה:
 קהל לְרִצּוֹנְךָ לֹא קִדְמוּ וְאַחֲרוּ. וְעַל חֲפָצְךָ לֹא נוֹסְפוּ וְחָסְרוּ:
 מן מִכָּל חֲפָצְךָ לֹא שָׁכַחְתָּ. וְדָבַר אֶחָד לֹא חָסַרְתָּ:
 קהל לֹא הִחְסַרְתָּ וְלֹא הֶעֱדַפְתָּ. וְדָבָר וְרַק בָּם לֹא פְעֻלָּתָ:
 מן אֶתָּה הַשִּׁבְחָם וּמִי הִתְעִיבָם. וְשִׁמְךָ דָּבָר לֹא נִמְצָא בָּם:
 קהל הַחֲלוֹת בְּחֻכְמָה עֲשִׂיתָם. בְּתַבּוּנָה וּבְדַעַת כְּלִיתָם:
 מן מֵרֹאשִׁית וְעַד אַחֲרִית עֲשׂוּיָם. בְּאַמֶּת וּבִישׁוּר וְשׁוֹב רְאוּיָם:
 קהל הַקְדַּמְתָּ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ. רוֹב רַחֲמֶיךָ וְחַסְדֶיךָ:

Keine Stütze war, dich zu stützen; von dir, von deiner Hand das All. Deine Kraft
 von je, sie ist es noch, wie dein Wissen, ewig bleibt mit dir dein Ruhm.
 Du wardst nicht milde, wardst nicht matt, hast bei deinem Werke dich nicht abgemüht
 denn durch dein Wort entstanden deine Geschöpfe alle, durch deinen Spruch ward
 deines Willens Werk.
 Hast es nicht verspätet, nicht beeilt, alles hast du schön, zur rechten Zeit gemacht.
 Aus nichts brachtest du alles hervor, das All erschufest ohne etwas du.
 Auf Grundloses gründetest du das All, an deines Geistes Wille hängtst du Alles; die
 ew'gen Arme tragen das All, von Anfang bis zu Ende, nie ermüden sie.
 In deinen Augen nichts zu schwer, was dein Geist befehlt, dein Wille thut. Deinem
 Werke du nicht gleichst, keiner Gestalt du ähnlich bist.
 Nicht war von deinem Werk ein Werk, deine Weisheit, sie hat das All geordnet.
 Deinem Willen kam nichts zuvor, nichts hernach, deinem Verlangen nichts hinzu
 noch davon.
 Von all deinem Wollen vergaßest du nichts, ließest auch nicht eines fehlen, nicht zu
 wenig, nicht zu viel sein, zwecklos schufst du nichts darin.
 Du heißt es gut, wer wollt's verwerfen? tadelhaftes nie gesunden dran. Du singst
 mit Weisheit an zu schaffen sie, mit Vernunft und Einsicht vollendest du sie.
 Von Anfang bis Ende sind sie gemacht nach Wahrheit, Recht, wahrhaft gut. Ließest
 deiner Hände Werk (den Menschen) voraus gehn, die Fülle deines Erbarmens,
 deiner Gnade;

שיר היחוד ליום ששי

מן כי רחמיה וחסדיה. הלא מעולם על עבדיה:
 קהל ועד לא כל חי הוכן לבלבל. לפני אוכל תתן אכל:
 מן ומזון ומכון תעשה בפי כל. לרבי הפל באשר לכל:
 קהל שלשת ימים הראשונים. אז הכינותם לאחרונים:
 מן אז עשית אור בשלמה. אדר מאורות ממול שלמה:
 קהל בטרם כל יציר מאד גדלת. ואחר כל מאד נתגדלת:
 מן אז בעין לבוש הוד והדר לובש. עד לא אורג גאות לבש:
 קהל אור בשלמה וכמעיל עזמה. שמים פירעה נוטה:
 מן עשית בם לארים הרבים. ורצוא ושוב בנחת מהלכים:
 קהל הברדת בין מים למים. במתיחת רקיע השמים:
 מן מזונות מעונות לשרץ מים. ועוף ועופף על פני רקיע השמים:
 קהל עשב וחקיר לבשה אדמה. מאכל לחיה ולכל בהמה:
 מן בקרן שמן גן נשעת. אל האדם אשר עשית:
 קהל עזר בנגדו עשית לו. הי מחסורו אשר יחסר לו:
 מן כל מעשיך בידו תפה. ותחת רגליו הפל שתה:
 קהל להעלות מהם בקר וצאן. על מזבחה יעלו לרצון:

Denn dein Erbarmen, deine Gnade, walteten ja von jeher über deine Knechte. Eh' was lebt da war, wurde Nahrung bereitet, bevor Genießender war, gabst du Genuß,

Machttest Speis' und Geschmack für Jedes Mund, was das All bedarf, wie's Jedem gebührt. In den drei ersten Tagen (der Schöpfung) da sorgtest für die letzten (Tage) du;

Da hülltest du das Licht wie Gewand, Gewandes Abglanz herrlich die Lichter — Eh' noch das Geschöpf da war, warst du sehr erhaben, und hernach wardst du sehr erhoben —

Damals legtest du an, — nicht ein Kleid, — Pracht und Glanz, Gewebes nicht war, legtest Hoheit an; das Licht wie Gewand, wie Mantel hülltest, die Himmel wie Teppich spanntest,

Sahtest in ihnen Wege den Lichtern, die hin und her herabstrahlend wandeln, schiedest ab zwischen Wasser und Wasser vor der ausgedehnten Himmelsdecke;

Speise, Wohnung dem Kriechenden im Wasser, dem Geflügel, fliegend gegen den Himmel; Gras und Kraut die Erde bekleidet: Speise fürs Gemild und alles Vieh.

Auf dem fetten Hügel einen Garten pflanztest, für den Menschen den du geschaffen; Gehülft um ihn schufst du ihm, genügenden Bedarf der ihm mangelt.

Deine Werke alle gabst in seine Hand, unter seine Füße legtest Alles — daß er von Hnen, Rind und Schaf, darbringe, auf deinem Altare geopfert wohlgefällig werde,

— ;
 ihn.
 heit!
 Gott.
 Alles

mach.
 deines

c. So

en dich
 te hast

a dich,

i n e n

II

שיר היחוד ליום ששי

מן לא מנעת על פני האדמה. צרכי אדם וכלם בחכמה:
 קהל מעשיה מאד רבו וגדלו. ושמה יי בלם יהללו:
 מן רבו וגדלו מאד מעשיה יודוק יי כל מעשיה:
 קהל כל פעלת למענה. ולכבודך כל קניניה:
 מן עשית לו בחונת לשרת. להדרת קדש ולתפארת:
 קהל שמת בקרבן חכמת אלהים. כי יצרתו לה בצלם אלהים:

שיר הכבוד

מן אנעים זמרות ושירים אארוג. כי אליה נפשי תערוג:
 קהל נפשי חמדה בצל ידך. לדעת כל רז סודך:
 מן מדי דברי בכבודך. הומה לבי אל הודיך:
 קהל על כן אדבר בך נבדוה. ושמה אכבד בשירי ידירות:
 מן אספרה כבודך ולא ראיתיה. אדמה אכנה ולא ידעתיה:
 קהל ביד נביאה בסוד עבריה. המית הדר כבוד הודך:
 מן גדלתך ונבורתך. בנו לתקף פעלתך:
 קהל המו אותך ולא כפי ישה. וישווה לבי מעשיה:
 מן המשיליה ברוב חזיונות. הנך אחר בכל המיונות:

Machtst ihm Bekleidung, darin er dienen soll, zum heil'gen Schmuck, zur Pracht — ;
 legtest göttliche Weisheit in sein Inneres, denn du schufst im Ebenbilde Gottes ihn.
 Du siehest nicht auf Erden fehlen, was Menschen bedürfen — Alles mit Weisheit!
 Deine Werke, — wie viel, wie groß sind sie! Alle preisen deinen Namen, Gott.
 Wie viel, wie groß sind deine Werke! Dir danken, Gott, alle deine Werke. Alles
 schufest du um deinetwillen, zur Ehre dir alle deine Geschöpfe.

Hochgefang.

Lieblich ertöne mein Saitenspiel, stimme Gesang, denn nach dir meine Seele schmach-
 tet. Meine Seele hinblickt nach deiner Allmacht Schatten, zu erfahren deines
 Rathes Tiefe.
 Wenn von deiner Majestät ich rede, schlägt mein Herz deiner Liebe hoch empor. So
 will ich preisend von dir reden, Liebesgesang deinem Namen weihn.
 Deinen Ruhm verkünden soll ich — hab' dich ja nie geseh'n! vergleichen, benennen dich
 — und kenne dich doch nicht! Durch deine Profeten, im Rathe deiner Knechte hast
 du deiner Hoheit Pracht vergleichend dargestellt.
 Deine Würde, deine Macht, bezeichneten sie nach deiner Werke Größe, verglichen dich,
 doch nie dein Wesen selbst, sie stellten dich nach deinen Thaten dar,
 Bildeten dich in vielen Erscheinungen, doch in allen Darstellungen als den Einem
 Rosch Hasch. II

קהל וַיִּחֲזוּ בָךְ זִקְנָה וּבְחַרְוֹת. וְשָׁעַר רֹאשְׁךָ בְּשִׁיבָה וְשִׁחְרוּת:
 מן זקנה ביום דין ובחרות ביום קרב. באיש מלחמות ידיו לו רב:
 קהל חֲבֹשׁ כּוֹבֵעַ יִשׁוּעָה בְּרֹאשׁוֹ. הוֹשִׁיעָה לּוֹ יְמִינוֹ וְזִרְזַע קִדְשׁוֹ:
 מן טללי אורות ראשו נמלא. קוצותיו רסיסי לילה:
 קהל יִתְפָּאֵר בִּי בִּי חֲפִיץ בִּי. וְהוּא יִהְיֶה לִּי לַעֲמֻרַת צְבִי:
 מן בתם טהור פז דמות ראשו. וחק על מצח כבוד שם קדשו:
 קהל לָחֵן וּלְכַבֹּד צְבִי תִפְאָרְהָ. אֲמַתּוֹ לּוֹ עֲמָרָה עֲמָרָה:
 מן מחלפות ראשו כבימי בחורות. קוצותיו תלתלים שחרות:
 קהל גֵּוָה הַצֶּדֶק צְבִי תִפְאָרְתּוֹ. יַעֲלֶה גַּא עַל רֹאשׁ שְׂמֹחַתּוֹ:
 מן סגלתו תהי בידו עמרת. וצניף מלוכה צבי תפארת:
 קהל עֲמוּסִים נִשְׂאָם עֲמָרַת עֲנָדָם. מֵאֲשֶׁר יִקְרוּ בְּעֵינָיו כְּפָדָם:
 מן פארו עלי ופארי עליו. וקרוב אלי בקראי אליו:
 קהל צַח וְאָדָם לְלִבּוֹשׁוֹ אָדָם. פִּוְרָה בְּדַרְכּוֹ בְּבוֹאוֹ מֵאָדָם:
 מן קשר הפלין הראה לענו. תמונת יי לנגד עיניו:
 קהל רוּצָה בְּעֵמוֹ עֲנֻיִם יִפְאֵר. יוֹשֵׁב תְּהַלּוֹת בָּם לְהַתְּפָאֵר:
 מן ראש דברך אמת קורא מראש. דור ודור עם דורשך דרוש:
 קהל נְשִׁית הַמִּזֵּן שִׁירֵי גַא עֲלֶיךָ. וְרַגְתִּי תִקְרַב אֵלֶיךָ:

Du erscheinst, bald ein Greis, bald ein Jüngling, des Hauptes Haar grau
 und schwarz;
 Greis im Gerichte, Jüngling, im Kampfe, als Krieger mächtig kämpfend; mit Sieges-
 helm das Haupt geziert, die Rechte Sieg verschafft.
 Von mildem Thau das Haupt bedeckt, die Locken voll nächtlicher Tropfen — will er
 an mir, ich ihm gefalle, hochberühmt, mir köstlich Schmuck und Krone sein; —
 Diadem, glänzend schön sein Haupt, des heil'gen Namens Majestät vor der Stirne
 prangt die zum Dank, zur Ehre, mit Pracht sein Volk ihm krönend windet,
 Gewunden jugendlich ums Haupt, gekräuselt in schwarzen Locken. Der heil'ge Tempel
 seines Ruhmes Krone, über alle seine Freude reicht,
 Sein Liebling, Krone er in seiner Hand, königlicher Bund, Kleinod — von den Treuen
 aufgesetzt, geschmückt, von seinen Werthen verehrt. —
 Seine Zierde ich bin, meine Zierde er ist, der nah mir ist, wenn ich ihn anbede. Einß
 glühend roth in Purpur-Gewand kommt er von Edom, wie Keltertreter.
 Im Tefillin-Bande ließ er schauen seinen Frommen des Ew'gen Gestalt vor Augen;
 die Frommen seines Volks, ihm gefällig, erhebt er, der im Ruhme wohnt, sich
 ihrer rühmend.
 Deines Wortes Anfang thut Treue kund, vor Beginn der Welt; bedenkt' das Volk
 das dich sucht. Nimm auf meiner Lieder Töne, wohlgefällig an mein Lobgesang.

מן תהלתִי תהי לראשֶׁךָ עֲשֶׂרְתָּ. וְהִפְלִתִי תְבוּן קַטְרֹתָ:
 קהל תִּיָּקֵר שִׁירְתָּ רֵשׁ בְּעֵינֶיךָ. בְּשִׁיר יוֹשֵׁר עַל קַרְבְּנֶיךָ:
 מן בְּרַכְתִּי תַעֲלֶה לְרֵאשׁ מִשְׁבִּיר. מְחֹלֵל וּמִזְלִיד צְדִיק בְּבִיר:
 קהל וּבְכֻרְבְּתִי תִנְעֲנַע לִי רֵאשׁ. וְאוֹתָהּ קַח לְךָ כְּבִשְׁמִים רֵאשׁ:
 מן יַעֲרֹב נָא שִׁיחֵי עֲלֶיךָ. בִּי נִפְשֵׁי תַעְרוֹג אֲלֶיךָ:
 לךְ " הגדולה והגבורה והתפארת והגִּצּח וההודו כי כל בשמים ובארץ: לךְ " הממלכה
 והמנושא לכל לראש: מי ימלל גבורות " ישמיע כל תהלתו:

Es sei mein Lobspruch Krone deinem Haupte, mein Gebet wie Opferdust gefällig
 es gefalle dir des Armen Lied, wie jene Opferlieder dir gefielen.
 Es steige mein Lob empor zum Schöpfer, Regierer, Erhalter, dem Vollkommensten
 Wende dich beifällig meinem Lobe zu, nimm ihn auf wie Opfergewürz.
 Wöchte lieb dir sein meine Rede! ach, meine Seele schmachtet nach dir.